

IJsberentocht

4 januari 2015

Het nieuwe jaar is nog erg pril. De bubbels zweven nog door menig hoofd, de wangen schraal van het vele kussen, de maag overladen door het laatste stuk ijstaart, het hoofd zwaar van de lange nachten.

Doch niet bij de 'Vier van Schoten'. Zij stonden al snel paraat om het ruime sop te kiezen voor de goeie ouwe IJsberentocht.

En eindelijk nog eens van hét Sint-Anneke, over de Schelde, naar Niel. Geef toe dat dit toch beter is dan het geklungel vanuit Lier. Je bent daar nog maar net in je kajak of je moet er alweer uit om je kajak over die ellendige dijk te sleuren en dan te staan bibberwachten tot je eindelijk het trapje afkan waarna je in een slijkerig gedoe moet proberen zonder kleerscheuren of erger in je kajak te geraken.

Oké, de Nete heeft ook wel iets en als je op de Rupel kan zwaaien naar de wandelaars die over de Boomse Promenade flaneren – en die waarschijnlijk meewarig het hoofd schudden voor die idioten die met dit weer gaan kajakken – dan geeft dat wel voldoening. Maar toch. De Schelde is van een andere klasse.

Dus stonden Martinique, Mark, Ferre (die uiteraard aankwam als zijn boot was opgeladen) en ondergetekende op die frisse zondagochtend aan de club. Het was fris maar open weer. Op de vaart konden de meeuwen op het ijs lopen, maar dat was dan ook alles. Even voor half elf vertrokken we richting Linkeroever. Daar aangekomen stonden er al enkele moedigen te wachten. Dat konden ze nog wel even verder doen, want de start was pas om één uur.

Na het afladen leidde de GPS me feilloos naar de Legastraat in Niel. Net voor de straat is een nieuwe rotonde aangelegd. Er stond een bordje bij dat er op de rotonde niet was gestrooid! Waarom niet? Geen idee. Was het asfalt nog niet droog? Kon de strooiwagen zijn bocht niet nemen? Saboteerden de gemeentearbeiders de werkzaamheden? Het zal een raadsel blijven. Gelukkig was het niet glad en kon ik de rotonde veilig ronden. Aan de kajakclub van Niel was het zoals altijd bij deze tocht een gezellige drukte. Parkeren is daar altijd een kwestie van geluk hebben dat er nog een plaatsje vrij is. Dat geluk had ik als ik genoeg nam met een modderige plek.

In het clublokaal snel een koffie bestellen en mijn meegebrachte lunch verorberen, want om twaalf uur vertrok de autokaravaan naar het startpunt.

De coördinator had wat moeite met het verdelen van de aanwezige mensen. Mogelijk zweefden er ook nog veel bubbels in zijn hoofd rond. We kwamen met zes in een monovolume terecht. De techniek staat voor niets want de boordcomputer registreerde elke bezette plaats en o wee als je je gordel niet aan deed. Dus zaten wij daar te wriemelen en billen op te heffen om bij de juiste klikpunten voor de gordels te geraken. Enfin, wij geraakten veilig en wel bij het vertrekpunt.

Daar was het ondertussen heel wat drukker geworden; kajakkers liepen heen en weer; boten werden de dijk opgedragen; nieuwjaarswensen uitgewisseld of koffie uit de thermos gedronken. Ik ging op zoek naar mijn medevaarders. In eerste instantie liep ik de verkeerde kant uit want ik had daar enkele gele kajaks gezien en silhouetten die mij bekend leken voor te komen. Helaas was dit fout.

De SKK-ers hadden er niets beter op gevonden dan een heel eind verder de boten naar de waterkant te dragen. Ik schuifelde naar hen toe en met de hulp van Mark geraakten we in onze kajak en op het water. De zon scheen uitbundig en door de lage stand schitterde het van jewelste. Ik was blij dat ik mijn zonnebril bijhad. We bleven een tijd dobberen en wachtten tot we mochten vertrekken. Wie het startsein uiteindelijk gaf, weten we niet maar iedereen zette zich in beweging en dan waren we vertrokken.

Martinique ging het kalm aan doen, want het was de eerste keer dat ze in haar zeekajak zat na de vorige IJsberentocht. Nou dan ging ze er nu wel als een speer vandoor! Als dat kalm aan was, wat moet het dan zijn als ze wel doortrekt? Al snel viel de hele groep uit elkaar in een lange sliert en nadat we de rede van Antwerpen achter ons hadden gelaten, voer ik ook zowat alleen met een aantal vaarders voor mij en achter mij. Er was bijna geen wind en het zonnetje maakte het aangenaam om te varen. Een dag eerder zou het er helemaal anders aan toe zijn gegaan, met veel regen en wind! En van de politieboot of vervelende regeltjes gelukkig geen spoor.

Het uitzicht aan de oevers is niet echt mooi te noemen. Veel en vooral nogal oude industrie; roestige torens en gebouwen; enkele scheepswerven die nu voor andere doeleinden worden gebruikt. Toch kan de wijsheid op de Schelde mij telkens bekoren. Het was een gezapig tochtje van achttien kilometer, weinig golven, stroom mee, dus wat wil je nog meer. Als we de Rupel opdraaiden, kwamen er meer bochten, kregen we rietoevers en na een tijdje kwam dan de fabriek naast de Nielse Kajakclub in zicht.

Dan volgde de nachtmerrie van deze tocht. Het is hier elke keer weer hetzelfde: het uit je kajak klauteren aan het ijzeren trapje en je kajak de helling opsleuren, over de stormvloedkeringsmuur. Met vereende krachten droegen we de boten naar de aanhangwagen, volgde er de traditionele omkleedpartij en het vastmaken van de boten. Zoals de traditie het wil, was er dan lekkere warme soep met brood in het clublokaal. Het moet gezegd dat er volgens mij dit jaar toch weer meer volk aanwezig was, want het was drummen voor een plaatsje en de weg naar de toog was niet eenvoudig.

We moesten redelijk snel onze pint legen en helemaal tegen de normale gang van zaken in – Ferre drinkt altijd TWEE donkere biertjes – vertrokken we na EEN biertje naar onze club omdat Ferre er nog mee de jaarkalender ging opstellen. Hij zal daar zijn achterstand in donkere Leffe wel hebben ingehaald.

Hoe dan ook: een leuke, korte tocht onder een blauwe hemel en bijna windstil. De bubbels zullen bij sommigen misschien nog steeds in hun hoofd zweven.

Pol. SKK 18.